

STĀ~Ā•PKY Ā TĀŠTĀ•

StĀ™eda, 24 kvĀ›ten 2017

ŠTĀŠTĀ ... CO TO VLASTNĀŠ JE? KaĀ¾dý z nás po nĀ›m touĀ¾í, kaĀ¾dý ho hledá. Celý Ā¾ivot vlastnĀ› hledáme t obrovské a úĀ¾asnĀ› štĀ›stí. Chceme být šĀ›astni, chceme mít velké štĀ›stí a nĀ›kdy ani netušíme, Ā¾e uĀ¾ ho máme. Ale jak to vlastnĀ› všechno zaĀ•alo?

Kdysi dávno, vysoko v nebesích, se jeden bĀ›h slitoval nad ubohými a nespokojenými lidmi a rozhodl se jim dát to, po Ā•em stále touĀ¾ili a co nepĀ™estávali hledat. ZaĀ•roval všechno štĀ›stí do sklĀ™ské píšĀ›aly a nebeský sklĀ™ s ní pak vykouzlil velkou nádhernou vázu z duhového skla. Byla krásná, nejkrásnĀ›jší vĀ›c v celém vesmíru, pohled na ni bral dech a Ā•lovĀ›ka zaplavil zvláštní rozechvívající pocit. Schovala se do ní celá duha, modrost blankytného nebe, teplé zlato slunce, bílý svit hvĀ›zd, bĀ›lost oblá•kĀ› i nach ranních Ā•ervánkĀ›, a kdyĀ¾ sluneĀ›ní paprsky prostupovaly skrz tu vázu, vrhala na celé okolí miliony hladivých hĀ™ejivých svĀ›týlek. Bolest pĀ™ed ní ustupovala, smutek mizel, nenávisť a zklamání se vytrácelo jako mávnutím kouzelné hĀ›lky, lidé se zaĀ•ali usmívat a byli na sebe milí.

„Dám ji lidem na zemi, aby všichni z nich koneĀ›nĀ› byli šĀ›astni,“ rozhodl se bĀ›h. „Budou se na ni dívat a štĀ›stí je zaplaví celé. Ta váza je tak velká, Ā¾e se do ní vejdou všechny kvĀ›tiny na celém svĀ›tĀ› a stále v ní zbude dost místa. Všichni lidé ji uvidí a budou se z ní tĀ›šit a nebudou uĀ¾ muset sloĀ¾itĀ› hledat to své štĀ›stí.“ Potom však nastal problém. „Komu ji vlastnĀ› mám dát?“ BĀ›h slétl mezi lid a hledal Ā•lovĀ›ka, který by potĀ™eboval to štĀ›stí nejvíce. Nakonec našel jednoho, který byl evidentnĀ› nejnešĀ›astnĀ›jší a nejosamĀ›lejší. Dal mu proto ten vzácný dar, vázu štĀ›stí, aby se potĀ›šil a zároveň ho poprosil, aby i ostatním lidem dopĀ™ál spatĀ™it ji a rozveselit své duše pohledem na tu krásu. Onen nešĀ›astník se témĀ›Ā™ zázrakem rozveselil, vyléĀ›il ze svého smutku a rozzĀ™il se štĀ›stím, kdyĀ¾ jeho oĀ›i zavadily o tu pĀ™ekrásnou duhovou vázu. Ale netrvalo dlouho a zaplavil ho podivný pocit, co kdyĀ¾ ty tisíce jiných oĀ›i mu z jeho vázy kus ukradnou a on bude mít svého štĀ›stí ménĀ›. ZapomnĀ› na svĀ›j slib bohovi. Rozhodl se proto skrýt ji pĀ™ed jejich oĀ›ima, schoval si tu pĀ™enádhernou vĀ›c za vysokou zeĀ•, aby anĀ› Ā•lovĀ›ek nespĀ™il jediný odlesk z ní. BĀ›h se rozzlobil, kdyĀ¾ se to dozvĀ›dĀ›l. Ta váza byla tak krásná a tak veliká, Ā¾ mohla pĀ™inést štĀ›stí celému svĀ›tu, všem lidem, ba co víc, nejen jim, ale ani celý vesmír nebyl tak velký, aby na nĀ›j kousek štĀ›stí nezbylo. Vzal vázu tomu Ā•lovĀ›ku, vynesl ji vysoko na oblohu a prudkou ránou do ní uhodil. Váza se rozbila na miliony drobných stĀ™ípkĀ›. Všechna duha z ní unikla a skryla se do dešĀ›ových kapek, modĀ™ zaplavila nebe a vodu, všechny ostatní barvy se schovaly do oblak, kus si ponechalo slunce a hvĀ›zdy, malé stĀ™epiny se rozptýlily po celém svĀ›tĀ›. Tak se stalo, Ā¾e se z jedné velké vázy štĀ›stí zrodilo nespoĀ›etnĀ› malých drobouĀ›kých štĀ›stíĀ•ek a ta zaplavila celou zemi a všechny lidi na ní. A to je vlastnĀ› to naše neustále hledané štĀ›stí. Není to jediná obrovská vĀ›c, nemá nebetyĀ›né rozmĀ›ry, ale jsou to desítky, stovky a tisíce malých událostí, pohlazení, která nacházíme kaĀ¾dý den. Je to obrovská skládaĀ›ka, puzzle s nekoneĀ›ným počtem kouskĀ›, které si v sobĀ› stĀ™ádáme v pamĀ›ti, v duši nebo v srdci, chcete-li. Jsou to právĀ› ty maliĀ›kosti, které nás potĀ›ší, drobnosti vyvolávající úsmĀ›v na rtech, slova hladící po duši. Jsou skryté ve vzpomínkách na krvavý pomeranĀ› zapadajícího slunce, na krásný sluneĀ›ný den bez mrá•ku, jsou v zeleni jarního listí, v pohledu na zasnĀ›Ā¾ plánĀ› a vysoké štíty hor, jsou v zurĀ›ení horského potĀ›Ā•ku i v klidné veĀ›erní hladinĀ› rybníka, hledí na nás z mávnutí motýlích kĀ™idel, z trylkĀ› kosa na zahrádce i ve štĀ›kotu psa, vítajícího svého pána. StĀ™ípek štĀ›stí se blyští v odlesku slunce v kapce rosy stejnĀ› jako v pocitu z hezké melodie nebo v milém obrázku, je to i kouzlo okamĀ›íku, kdy se cítíme hezky a kdy si sami pĀ™ejeme, aby ta chvíle trvala navĀ¾dy. Hledejme proto právĀ› tyto malé stĀ™ípky, navlékejme je jako perly na šĀ›rku, udĀ›lejme si z nich krásný vzpomínkový rĀ›Ā›enec, který nám dnes a dennĀ› bude pĀ™ipomínat, Ā¾e právĀ› tohle je to naše hledané štĀ›stí. Abychom v tom svĀ™iĀ¾áckém t za nĀ›Ā›im obrovským a úĀ¾asným nepĀ™ehlédli to skuteĀ›né štĀ›stí. Váza uĀ¾ je rozbitá, uĀ¾ není celá, ale ty st našly… Našla jsem je já a ukryla do svých andĀ›lských mlsání a svĀ›tloher. KdyĀ¾ do nich zasvíť slunĀ›ko, vrhají duhová prasátka všude kolem sebe. Najdete v nich ranní Ā•ervánky, blankytné nebe, sluneĀ›ní svĀ›tlo i hvĀ›zdný tĀ™pyt, duhu v celé své kráse, lásku, štĀ›stí, hĀ™ejivá objetí. NevĀ›Ā™íte? Vyzkoušejte… BLU JANE

